

Refik Arslan ÖZTÜRK

Merkez Valisi

Ateş Almaya Geldim

Sağ selamet geldik yolun sonuna. Tam son sayılmasa da biz gene de son diyelim. Vali, merkez valisi, emekli vali derken sıra geldi "rahmetli valiye". Değişteki hesaptan gidersek "kılavuzun gereği yok yolun sonu görünüyor".

Ufak tefek olmama ve sağlıklı görünümüne bakan bir meslektaşım "Yahu acelen ne ki emekli oluyorsun, sen mesleğe ateş almak için mi geldin?" deyince çocukluk yıllarımı hatırladım. Ateş almak deyimini daha yeni ve daha iyi anladım.

1940'lı yılların son bölümü kuşağındanız. Köyde okul yok, elektrik yok. Kar yağınca oluyor adam boyu. Havalar buz misali soğuk ve dondurucu. Evde soba yanacak, ocak tütecek ancak ortada ateş yok. Beş kuruşluk olarak bildiğiniz kibrit yok. Kibrit deyip geçmeyin, kibrit altın değerinde o zaman.

Elimize verilirdi bir köz tavaşı veya işe yaramaz kürek, düşerdik kapı kapı ateş aramaya. "Hala, ateş var mı? Annem istedi." Dam başına çıkar, bacasında duman tüten ev arardık. Bulduğumuzda ateşi söndürmeden yetiştirdik ocağa. Kerme, tezek, kesmik dediğimiz samanın irisi veya gübre yakardık. Kış boyu o ocak hiç sönmesin isterdik. Öylesine zordu onu bulabilmek. Bulduğunda da onu söndürmek (de) büyük marifetti.

Yozgat'ın Akbucak köyümüzde okul açıldığında 6-7 yaşındakilerle 13-15 yaşındakiler birlikte doluştuk sınıfa. Sınıfımız ya boş bir ev ya da köy odasıydı. Kara tahta, tebeşir, sıra, masa hiç arama. Yoktu. Önlük, yaka, kağıt, kalem de öyle. Öğretmenimiz yüce bir dağ büyüklüğündeydi sanki. Çok düğmeli ceketli, golf pantolonlu, körüklü ve mahmuzlu çizmeleriyle pek görkemliydi. İki-üç ay içerisinde sınıflar üçe bölündü. Küçüklere birler, biraz büyüklere ikiler, en büyüklerimize de üçler denildi. Üç sınıf bir aradaydık ama.

İlkokulu bitirdiğimizde diploma alacağız ama "Künye-Kütük" nüfusa kayıtlı değiliz. Devletle ilk defa burada tanıştık. Vatandaş olmak burada başladı.

Şehirde tanıdık, bildiklerin evinde, pansiyonlarda, yurtlarda okuyabilme şansını bulabilmiş olmak hayatımızın en büyük şansını olmuştur.

Ülkemizin bize verdiği bu şansın değerini, yaşamımın her saniyesinde yüreğimin derinliklerinde hissettim. Hiç aklımdan ırak tutmadım. Ülkeme sonsuz şükran borcumun olduğunu düşündüm. Borçlarımın hiç olmazsa bir bölümünü kendisine ödeyebilme şansını verdiği için ziyadesiyle teşekkür ediyorum.

Bu nedenle devlete ebedi ömürler, millete saadet selamet ve iyilikler dileyerek arzı veda ediyorum.